



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 147/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátkou JUDr. Zuzanou Reguli, Jašíkova 2, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cpr 9/2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Zuzanou Reguli, Jašíkova 2, Bratislava,

ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cpr 9/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne 23. decembra 2013 okresnému súdu podala žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a zaplatenie odstupného a náhrady za nevyčerpanú dovolenku.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Prvé pojednávanie vo veci sa konalo až 11. 09. 2014. t. j. po 9 mesiacoch od podania žaloby, t. j. od začatia konania. Na tomto pojednávaní bolo žalovanému krátkou cestou doručené podanie sťažovateľky zo dňa 21. 08. 2014, ktorým žiadala o zmenu návrhu...»

Ďalšie pojednávanie, dňa 20. 11. 2014, sa síce konalo po 2 mesiacoch, ale k riadnemu prejednávaní veci znova nedošlo. Pojednávanie bolo opätovne odročené z dôvodu žiadosti právneho zástupcu žalovaného za účelom mimosúdnej dohody, a to na 24. 02. 2015...

Dňa 23. 02. 2015 bolo sťažovateľke doručené oznámenie o zrušení termínu pojednávania, ktorý bol vytýčený na 24. 02. 2015, nakoľko sa právny zástupca žalovaného z termínu pojednávania ospravedlnil. Dôvod ospravedlnenia sťažovateľke nie je známy.

Napriek oznámeniu o zrušení pojednávania, pojednávanie sa konalo dňa 24. 02. 2015 súd ho otvoril a zistil, že sa účastníci nedostavili, a na písomný návrh právneho zástupcu žalovaného, konanie uznesením preruší z dôvodu, že na Okresnom súde Bratislava II sa vedie konanie o neplatnosti skončenia výpoveďou a náhradu mzdy, pod sp. zn. 19 Cpr/8/2013, v ktorom sa sťažovateľka domáhala aj určenia, že „pracovný pomer navrhovateľky u odporcu trvá aj po 5. 12. 2013“.

Súd bez preskúmania veci, si osvojil názor žalovaného, že v tom čase nebolo právoplatne rozhodnuté, keďže proti rozsudku súdu prvej inštancie podala sťažovateľka odvolanie a spis sa nachádzal na Krajskom súde v Bratislave.

Sťažovateľka sa k návrhu nevyjadrila a ani nemohla vyjadriť, nakoľko jej návrh na prerušenie konania nebol doručený a činnosťou súdu jej bolo upreté právo zúčastniť pojednávania, na ktorom sa rozhodovalo o prerušení konania. Písomné vyhotovenie uznesenia o prerušení konania jej nebolo doručené, a teda jej bolo upreté právo na podanie odvolania. O tomto uznesení sa dozvedela až v čase spísania tejto sťažnosti.

Dávam do pozornosti ústavnému súdu, že rozsudkom vydaným Okresným súdom Bratislava II dňa 05. 06. 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cpr/8/2013-116, súd v časti určenia, že pracovný pomer navrhovateľky u odporcu trvá aj po 5. 12. 2013 zastavil konanie z dôvodu prekážky začatého konania, keďže sa navrhovateľka domáhala neplatnosti skončenia pracovného pomeru zo dňa 06. 12. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Cpr/9/2013.

V tejto časti rozsudok Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 19 Cpr/8/2013-116 nebol napadnutý odvolaním sťažovateľky. Napadnutý bol len v časti náhrady mzdy za obdobie od 01. 10. 2013 do 05. 12. 2013.

Nehovoriac o tom, že rozsudok Krajského súdu v Bratislava, sp. zn. 14 CoPr 17/2014, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní sťažovateľky, bol vydaný dňa 13. 01. 2015 a doručený Okresnému súdu Bratislava II dňa 17. 02. 2015.

To znamená, že rozsudok sp. zn. 19 Cpr/8/2013-116 v časti určenia, že pracovný pomer navrhovateľky trvá aj po 05. 12. 2013, (ktoré bolo zastavené) v čase pojednávania dňa 24. 02. 2015 a vydania uznesenia o prerušení (preskúmaného) konania bol právoplatný, a prekážka litispendencie neexistovala.

Po oznámení sťažovateľky zo dňa 25. 03. 2015 (doručené súdu dňa 26. 03. 2013) a oznámení právneho zástupcu odporcu o odpadnutí dôvodov prerušenia konania zo dňa 30. 03. 2015, súd vytýčil nové pojednávanie na 27. 10. 2015, t. j. o ďalších 7 mesiacov po tom, čo sa preukázateľne dozvedel, že prekážka, pre ktorú sa prerušil konanie, odpadla (aj keď neexistovala).

Ani na pojednávaní dňa 27. 10. 2015 k prejednaniu veci nedošlo. Prítomná bola len sťažovateľka, žalovaný a právny zástupca žalovaného sa nedostavili a pojednávanie bolo odročené na neurčito. Dôvod odročenia pojednávania sa v zápisnici neuvádza,

Avšak podaním právneho zástupcu žalovaného, doručeným súdu 8. 10. 2015, žalovaný oznámil, že uznesením Okresného súdu Bratislava I zo dňa 05.08. 2015, sp. zn. 4 R/2/2015, právoplatným dňa 14. 08. 2015, bola povolená reštrukturalizácia žalovaného.

Súd vydal dňa 05. 05. 2016 uznesenie 12 Cpr/9/2013-169, ktorým zastavil konanie v časti o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke odstupné a preplatiť nevyčerpanú dovolenku, a to z dôvodu prebiehajúcej reštrukturalizácie.

Dňa 06. 06. 2016 voči uzneseniu o zastavení konania podala sťažovateľka odvolanie.

Napadnuté uznesenie bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 CoPr/10/2016 zo dňa 29. 12. 2016, a to z dôvodu, že povolením reštrukturalizácie žalovaného došlo ex lege k prerušeniu konania v časti o zaplatenie pohľadávok, ktoré sa v reštrukturalizácii uplatňujú prihláškou... a ex lege zverejnením uznesenia súdu o skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku zanikajú účinky začatia reštrukturalizačného konania a zastavujú sa konania prerušené... t. j. súd nemal vo veci rozhodnúť uznesením.

Zdôrazňujem, že reštrukturalizácia mala vplyv na prerušenie a zastavenie konania ex lege len v časti uplatnených peňažných pohľadávok, t. j. v časti uplatneného nároku sťažovateľky na odstupné a preplatenie nevyčerpanej dovolenky, a nie v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, a teda súd mal v tejto veci ďalej konať.

Ale ďalšie pojednávanie bolo vytýčené na 19. 9. 2017, t. j. po 23 mesiacoch od posledného pojednávania.

Zo súdneho spisu vyplýva, že prieťahy v konaní sú spôsobené nečinnosťou a neefektívnosťou konania, medzi jednotlivými procesnými úkonmi je buď veľký časový odstup (9, 7 a 23 mesiacov) alebo aj keď bol sled pojednávaní v kratšom časovom odstupe (11. 9. 2014, 20. 11. 2014, 24. 2. 2015), postup súdu nevedol k prejednaniu veci. Nehovoriac o tom, že samotné úkony súdu (uznesenie o prerušení konania zo dňa 24. 02. 2015, uznesenie o zastavení konania v časti o povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľke odstupné a preplatiť nevyčerpanú dovolenku zo dňa 05. 05. 2016) zapríčinili prieťahy v konaní.

Celkovú dobu konania 3 roky a 9 mesiacov bez prejednávania veci, považujeme za neprimerane dlhú. Takto dlhú dobu konania nemožno považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov...

Porušovanie základných ústavných práv sťažovateľky navodzuje stav právnej neistoty, ktorý nepriaznivo vplýval aj na jej psychický stav a rozpoloženie. Jej frustráciu z neefektívnej činnosti súdu znásobila skutočnosť, že konanie v časti uplatneného nároku na odstupné a preplatenie nevyčerpanej dovolenky, spolu vo výške 3.173,44 € bolo v dôsledku skončenia reštrukturalizácie ex lege zastavané. V dôsledku reštrukturalizácie žalovaného aj uplatnenie nároku na náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru by bolo zjavne neúspešné.»

Na základe citovanej sťažnostnej argumentácie sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť jej trovy konania v sume 312,34 €.

Ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti sa po predchádzajúcej výzve ústavného súdu k sťažnosti vyjadrila predsedníčka okresného súdu prípisom sp. zn. Spr 3242/2017 z 8. novembra 2017, z ktorého vyplýva, že „... účastníci konania na pojednávaní 7. novembra 2017 uzavreli súdny zmier“.

Z obsahu predloženého súdneho spisu vzťahujúceho sa k napadnutému konaniu vyplýva, že vo veci boli vykonané tieto procesné úkony:

1. Dňa 23. decembra 2013 bola okresnému súdu doručená žaloba spolu s návrhom na nariadenie predbežného opatrenia.
2. Dňa 3. januára 2014 okresný súd uznesením č. k. 12 Cpr 9/2013-19 zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

3. Dňa 23. januára 2014 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu z 3. januára 2014.

4. Dňa 29. januára 2014 okresný súd zaslal odvolanie sťažovateľky na vedomie žalovanému a sťažovateľku zaviazal uznesením č. k. 12 Cpr 9/2013-41 na zaplatenie súdneho poplatku.

5. Dňa 11. februára 2014 sťažovateľka doručila okresnému súdu odvolanie proti uzneseniu o zaplatení súdneho poplatku.

6. Dňa 14. februára 2014 žalovaný doručil okresnému súdu vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľky.

7. Dňa 28. februára 2014 okresný súd predložil súdny spis Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“).

8. Dňa 20. marca 2014 krajský súd zamietol odvolanie sťažovateľky a potvrdil uznesenie okresného súdu.

9. Dňa 25. marca 2014 bol súdny spis vrátený okresnému súdu.

10. Dňa 14. mája 2014 okresný súd nariadil pojednávanie na 11. september 2014.

11. Dňa 21. augusta 2014 sťažovateľka doručila okresnému súdu podanie.

12. Dňa 2. septembra 2014 okresný súd zaslal sťažovateľke vyjadrenie žalovaného.

13. Dňa 11. septembra 2014 sa konalo pojednávanie vo veci, ktoré bolo odročené na 20. november 2014.

14. Dňa 29. septembra 2014 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaného.

15. Dňa 17. októbra 2014 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľky.

16. Dňa 24. októbra 2014 okresný súd zaslal právnenému zástupcovi žalovaného vyjadrenie sťažovateľky.

17. Dňa 27. októbra 2014 sťažovateľka mailom doručila okresnému súdu vyjadrenie.

18. Dňa 20. novembra 2014 sa konalo pojednávanie, ktoré bol na návrh právnej zástupkyne odporcu na účel mimosúdnej dohody odročené na 24. február 2015.

19. Dňa 25. novembra 2014 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľky.

20. Dňa 12. februára 2015 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaného, návrh na prerušenie konania, ako aj ospravedlnenie žalovaného a jeho právnej zástupkyne z neúčasti na nariadenom pojednávaní.

21. Dňa 24. februára 2015 okresný súd prerušil konanie do právoplatného rozhodnutia okresného súdu v konaní sp. zn. 19 Cpr 8/2013.

22. Dňa 26. marca 2015 sťažovateľka doručila okresnému súdu návrh na zmenu petitu.

23. Dňa 1. apríla 2015 bol k súdnemu spisu pripojený spis sp. zn. 19 Cpr 8/2013. Žalovaný doručil okresnému súdu oznámenie o odpadnutí dôvodov prerušenia konania a návrh na pokračovanie v konaní.

24. Dňa 15. apríla 2015 okresný súd vyzval sťažovateľku na odstránenie vád.

25. Dňa 4. mája 2015 okresný súd uznesením pripustil zmenu petitu.

26. Dňa 14. júla 2015 okresný súd nariadil termín pojednávania na 27. október 2015.

27. Dňa 27. októbra 2015 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito na účel vyžiadania uznesenia Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 R 2/2015-191.

28. Dňa 7. apríla 2016 okresný súd zaslal Okresnému súdu Bratislava I žiadosť o poskytnutie informácie o stave konania vedeného pod sp. zn. 4 R 22/2015.

29. Dňa 5. mája 2016 bola okresnému súdu doručená odpoveď na žiadosť o poskytnutie súčinnosti a uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 4 R 2/2015-623 z 23. marca 2016, ktorým tento súd povolil reštrukturalizačný plán a skončil reštrukturalizáciu žalovaného.

30. Dňa 5. mája 2016 okresný súd uznesením č. k. 12 Cpr 9/2013-169 zastavil konanie v časti o povinnosti žalovaného vyplatiť žalobcovi odstupné vo výške 2 320 €, nevyčerpanú dovolenku a úroky z omeškania.

31. Dňa 8. júna 2016 sťažovateľka doručila okresnému súdu odvolanie.

32. Dňa 7. júla 2016 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaného k odvolaniu.

33. Dňa 12. júla 2016 bol súdny spis predložený krajskému súdu.

34. Dňa 29. decembra 2016 krajský súd uznesením sp. zn. 3 CoPr 10/2016-182 zrušil uznesenie okresného súdu z 5. mája 2016 s odôvodnením, že účinky zastavenia konania nastali *ex lege* zverejnením uznesenia o povolení reštrukturalizačného plánu.

35. Dňa 23. februára 2017 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu.

36. Dňa 2. mája 2017 okresný súd nariadil pojednávanie na 19. september 2017.

37. Dňa 17. augusta 2017 sťažovateľka doručila okresnému súdu podania – vyjadrenie a zhrnutie dôkazov.

38. Dňa 19. septembra 2017 pred pojednávaním boli žalovanému doručené podania sťažovateľky. Pojednávanie bolo odročené na 7. november 2017 s tým, že okresný súd žalovaného zaviazal v lehote 15 dní doručiť mu, ako aj sťažovateľke vyjadrenie a listinné dôkazy.

39. Dňa 13. októbra 2017 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaného.

40. Dňa 16. októbra 2017 bolo vyjadrenie žalovaného zaslané právnomu zástupcovi sťažovateľky.

41. Dňa 25. októbra 2017 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľky.

42. Dňa 7. novembra 2017 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol medzi stranami sporu uzavretý a schválený súdny zmier, ktorý nadobudol účinky právoplatnosti 23. novembra 2017.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

V nadväznosti na sťažovateľkou opísanú argumentáciu, z ktorej vyplýva, že ňou vytýka okresnému súdu pochybenia nielen v napadnutom konaní, ale aj v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cpr 8/2013, ústavný súd považuje za nevyhnutné poznamenať, že v zmysle § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľky, ktorá je v tomto prípade zastúpená kvalifikovanou právnu zástupkyňou. Ústavný súd môže preto rozhodovať iba o porušení tých práv, ktoré sťažovateľka označí v petite sťažnosti a vo vzťahu k tomu konaniu (v petite označeného) súdu, v ktorom malo podľa petitu dôjsť jeho postupom k porušeniu ňou označených práv. Podľa ustálenej judikatúry tvrdenia o porušení práv v iných konaniach (v tomto prípade v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Cpr/8/2013), ktoré sťažovateľka uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, ústavný súd považuje iba za súčasť jej argumentácie (m. m. III. ÚS 149/04).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky len vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Ešte pred posúdením skutkových okolností posudzovanej veci ústavný súd konštatuje, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočností, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc z v časti I tohto uznesenia popísaného priebehu napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že celková dĺžka napadnutého konania nevykazuje znaky takého mimoriadneho excesu, ktorý by zakladal dôvody na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K tomuto záveru ústavný súd dospel s prihliadnutím na skutočnosť, že okresný súd priebežne vykonával procesné úkony na účel dosiahnutia kontradiktórnosti konania a uskutočňoval vo veci pojednávania. Vo vzťahu k namietanému obdobiu od 24. februára 2015 do 15. apríla 2015, v ktorom bolo napadnuté konanie nedôvodne prerušené pre prekážku litispendencie, ktorá však už skôr odpadla (súvisiace konanie bolo zastavené v časti určenia trvania pracovného pomeru rozsudkom sp. zn. 19 Cpr 8/2013 z 5. júna 2014), ústavný súd poznamenáva, že prietah, ktorý týmto pochybením vznikol (menej ako dva mesiace), zjavne nemožno považovať za pochybenie ústavne relevantnej intenzity, ktorá by bola nezlučiteľná so základným právom sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právom podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru. Zároveň ústavný súd nespúšťa zo zreteľa aj procesnoprávnu zodpovednosť sťažovateľky za to, že v dôsledku jej dispozičných úkonov boli vedené dve paralelné konania o súvisiacich nárokoch (určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a určenie jeho trvania vrátane finančných náhrad s tým spojených).

Ústavný súd tiež vzal na zreteľ, že právna neistota ohľadom finančných nárokov sťažovateľky bola odstránená povolením reštrukturalizácie žalovaného uznesením z 23. marca 2016, čím bolo konanie v tejto časti *ex lege* zastavené už v čase pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Vo vzťahu k ostatnému nároku na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru sťažovateľka uzavrela so žalovaným 7. novembra 2017 súdny zmier, ktorý nadobudol právoplatnosť 23. novembra 2017, čiže v čase predbežného prerokovania jej sťažnosti už bolo napadnuté konanie právoplatne skončené.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2018